

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyně Mgr. Helenou Nutilovou
v právní věci

žalobce: P.G.
bytem X

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 6. 1. 2020 č. j. MPSV-2019/184970-421/1

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR Praha 2 o žalobě proti rozhodnutí ze dne 6. 1. 2020 č. j. MPSV-2019/184970-421/1 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. M.

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2020 č. j. MPSV - 2019/184970-421/1, jímž bylo rozhodnuto o dovolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky -krajské pobočky v Českých Budějovicích ze dne 15. 7. 2019 č. j. PIA-1340/2019-107, kterým byl žalobce ode dne 11. 3. 2017 vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu nesplnění podmínky pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání stanovené v § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti a nesplnění oznamovací povinnosti podle ustanovení § 27 odst. 2 téhož zákona, kdy napadeným rozhodnutím byl výrok změněn tak, že se text výroku napadeného rozhodnutí „.....podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. a)“ se vypouští a nahrazuje se textem „....podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. b) bod 2 a textem „.....nesplnění podmínky pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání stanovené v ustanovení § 25 odst. 1 písm. o) zákona“ se vypouští bez náhrady s tím, že ostatní části výroku zůstaly beze změny.
2. Žalobce v žalobě uvádí, že dne 13. 3. 2017 požádal o zprostředkování zaměstnání na Úřadu práce České republiky - krajská pobočka v Českých Budějovicích, kontaktní pracoviště Písek, přičemž z evidence uchazečů o zaměstnání byl vyřazen, a to pro nesplnění podmínky pro evidenci uchazečů o zaměstnání stanovené v § 25 odst. 1 písm. o) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti ve zněních pozdějších předpisů, a to proto, že byl vedený jako likvidátor společnosti PEMICOR spol. s.r.o.
3. Žalobce má za to, že žalovaný rozhodoval v rozporu s rozsudkem NSS č. j. 8 As 203/2018-34 ze dne 18. 12. 2019, dle něhož k nezařazení do evidence uchazečů nestačí samotná skutečnost, že fyzická osoba zastává funkci likvidátora, kdy účelem právní úpravy zařazení, respektive nezařazení uchazeče do evidence uchazečů o zaměstnání nelze automaticky vyloučit ty osoby, které zastávají určitou funkci, kdy účelem je naopak vyloučit jen ty osoby, které mají z této funkce příjmy nebo by je měly mít.
4. Skutečnost, že funkci likvidátora žalobce fakticky nevykonává, uvedl v čestném prohlášení, proto neobstojí argument žalované, že tuto skutečnost sdělil až ve svém odvolání, a proto správní orgán k němu nemůže s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu přihlédnout. Žalobce proto navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení.
5. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Má za to, že v daném případě byly naplněny podmínky ustanovení § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti, na jehož základě byl žalobce vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání od dne 11. 3. 2017, neb tento byl nepochybně fyzickou osobou, která byla likvidátorem vykonávajícím činnost likvidátora. Skutečnost, že žalobce dosud žádné kroky směřující k likvidaci společnosti PEMICOR spol. s.r.o. nepodnikl, přestože je tomu ze zákona povinen, neznamená, že činnost likvidátora nevykonával, znamená pouze, že žalobce porušuje zákon. Žalobce ani neprokázal objektivní příčinu, která by mu ve výkonu funkce likvidátora bránila. Žalobce až v odvolacím řízení namítal zdravotní důvody, které však neprokázal žádným důkazem. Podle žalovaného je potřeba žalobce považovat za likvidátora vykonávající činnost likvidátora, přestože na základě čestného prohlášení činnost likvidátora nevykonával, což nemá oporu ve spisové dokumentaci. V čestném prohlášení žalobce výslovně zaškrtl, že ke dni podání žádosti o zprostředkování zaměstnání není likvidátorem. Za nedůvodnou považuje žalovaný rovněž námitku žalobce, že v napadeném rozhodnutí žalovaného bylo neoprávněně aplikováno ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, neboť čestné prohlášení se vztahovalo až k evidenci ode dne 30. 5. 2019, tedy ustanovení § 82 odst. 4 nebylo v tomto

směru aplikováno. Čestné prohlášení se vztahuje až k evidenci žalobce ode dne 30. 5. 2019, tedy nikoliv ke správnímu řízení, které žalobce napadá žalobou. Dále žalovaný poukázal na to, že zákon o zaměstnanosti v § 25 odst. 1 písm. o) neváže výkon činnosti likvidátora jako překážku pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání na pobírání odměny. Proto má žalovaný za to, že byl žalobce zcela oprávněně vyřazen z evidence uchazečů a zaměstnání, neboli dokud nebude předložen důkaz o zproštění funkce likvidátora společnosti nebo odvolání likvidátora v osobě žalobce soudem nebo dokud tento neprokáže relevantním důkazem neschopnost činnosti likvidátora vykonávat, nemůže být veden v evidenci uchazečů o zaměstnání.

6. Žalobce nesprávně odkazuje na rozsudek NSS uvedený shora, neboť v posuzovaném případě žalobce žádnou funkci v předmětné společnosti nikdy nevykonával a tato nabyla obchodní podíl po zesnulém manželovi, kdy byla vyzvána s ohledem na skutečnost, že společnost neměla jednatele k podání návrhu na zápis jednatele do obchodního rejstříku, což ovšem neučinila, a proto byla soudem společnost zrušena a nařízena její likvidace a likvidátorkou byla ustanovena žalobkyně.
7. Ze správního spisu byly zjištěny tyto rozhodné skutečnosti.
8. Žalobce byl na základě žádosti o zprostředkování zaměstnání ze dne 13. 3. 2017 zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 11. 3. 2017. V rámci této žádosti žalobce čestně prohlásil, že není likvidátorem.
9. Dne 13. 3. 2017 byl žalobce poučen o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání a byl výslovně poučen o tom, že uchazečem o zaměstnání může být pouze fyzická osoba, která mimo jiné není likvidátorem, a to v době, kdy tuto činnost vykonává, jakož i o tom, že skutečnosti rozhodné o zařazení nebo vedení evidenci uchazečů o zaměstnání osvědčuje uchazeč o zaměstnání úřadu práce. Následně bylo úřadem práce zjištěno, že žalobce je zapsán ode dne 2. 10. 2016 jako likvidátor společnosti „PEMICOR“ spol. s r. o. v likvidaci se sídlem Vinařického 415/11, Pražské Předměstí, Písek. Se žalobcem bylo proto zahájeno správní řízení o jeho vyřazení z evidence uchazečů z důvodu zákonné překážky bránící jeho vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání v době od 11. 3. 2017 do 1. 1. 2019, kterou úřadu práce neoznámil při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání, konkrétně, že je veden jako likvidátor společnosti PEMICOR. Žalobce se k tomuto zahájení správního řízení nevyjádřil.
10. Dne 29. 7. 2019 úřad práce vydal rozhodnutí, kterým byl žalobce podle § 30 odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona o zaměstnanosti vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 11. 3. 2017 z důvodu nesplnění podmínky pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání stanovené v § 25 odst. 1 písm. o) zákona a oznamovací povinnosti podle § 27 odst. 2 zákona.
11. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce včas odvolal, kdy v odvolání zejména namítal, že je invalidní ve II. stupni a uváděl zdravotní obtíže, kterými trpí a namítal, že funkci likvidátora nevykonává, neboť je nepřetržitě nemocný s tím, že úřad práce se nesnaží mu nalézt vhodné zaměstnání. Žalobcem byl předložen úplný výpis obchodního rejstříku, ze kterého vyplývá, že byl zapsán jako likvidátor společnosti PEMICOR v době od 25. 8. 1995 do 12. 10. 2016 a od 12. 10. 2016 do 7. 8. 2019. Dále doložil potvrzení od Krajského soudu v Českých Budějovicích, dle něhož rejstříkový spis neobsahuje k tomuto dni žádný doklad o probíhající likvidaci společnosti PEMICOR, který by byl soudu doručen likvidátorem či touto společností. O odvolání žalobce bylo rozhodnuto napadeným Shodu s prvopisem potvrzuje J. M.

rozhodnutím tak, že odvolání není důvodné, ovšem žalovaný rozhodnutí změnil tak, že text výroku rozhodnutí upravil, jak je uvedeno v odst. 1.

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. V daném případě soud ze spisu zjistil, že správní orgán I. stupně zaslal žalobci oznámení o zahájení správního řízení, neboť zjistil z výpisu obchodního rejstříku, že žalobce je zapsán ode dne 12. 10. 2016 jako likvidátor společnosti PEMICOR spol. s r.o. v likvidaci, když oznámení o zahájení správního řízení mu bylo doručeno dne 9. 7. 2019. Správní řízení bylo zahájeno z důvodu překážky bránící jeho vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání v době od 11. 3. 2017 do 1. 1. 2019, když tuto skutečnost žalobce neoznámil úřadu práce při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání. Současně s tím byl žalobce poučen o právech a povinnostech účastníka správního řízení, přičemž žalobce se k tomuto zahájení správního řízení nevyjádřil, proto přistoupil prvostupňový správní orgán dne 29. 7. 2019 k vydání napadeného rozhodnutí, na základě kterého byl žalobce vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu nesplnění podmínky pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání stanovené v § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti a nesplnění oznamovací povinnosti podle 27 odst. 2 téhož zákona. Žalobce napadl toto rozhodnutí včasným odvoláním, ve kterém poukazoval na to, že je invalidní ve II. stupni. Poukazoval na své zdravotní obtíže, kterými trpí. Dále uvedl, že je sice veden jako likvidátor, ovšem tuto funkci nevykonává, což uvedl i v čestném prohlášení. Dále žalobce uvedl, že od počátku roku 2010 až do roku 2015 byl nepřetržitě nemocný, kdy jeho součet pracovní neschopnosti představuje dva roky. Rovněž pečoval celodenně o svou těžce nemocnou matku, proto nemohl funkci likvidátora vykonávat. Žalobce předložil zprávu od Krajského soudu v Českých Budějovicích, ze které je patrné, že funkci likvidátora nikdy nevykonával. K odvolání rovněž přiložil úplný výpis z obchodního rejstříku, ze kterého vyplývá, že žalobce byl zapsán jako likvidátor společnosti PEMICOR v době od 25. 8. 1995 do 12. 10. 2016 a od 12. 10. 2016 do 7. 8. 2019 a doložil potvrzení Krajského soudu v Českých Budějovicích datované dnem 11. 7. 2019, ve kterém se uvádí, že rejstříkový soud neobsahuje k tomuto dni žádný doklad o probíhající likvidaci uvedené společnosti, který by byl soudu doručen likvidátorem či touto společností.
13. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce před zahájením správního řízení i po převzetí oznámení o zahájení správního řízení nereagoval, proto žalovaný se s ohledem na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu až v odvolání žalobcem uvedenými tvrzeními a jím předloženými důkazy dále nezabýval.
14. Krajský soud tomuto závěru žalovaného ovšem nepřisvědčil.
15. Soud uvádí, že stávající právní úprava správního řízení klade důraz na to, aby se správní řízení, pokud možno odehrálo před správními orgány v I. stupni a další nové skutečnosti a důkazy v odvolacím řízení připouští jen zcela výjimečně. Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu posiluje tzv. koncentraci řízení tím, že účastníkovi řízení neumožňuje uplatňovat v odvolacím řízení takové skutečnosti a důkazy, které mohl uplatnit již dříve, tedy v řízení v I. stupni. Novým skutečností a návrhům na provedení nových důkazů, které uvede odvolatel v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti a důkazy, jež nemohl uplatnit dříve. Nemožnost uvádět v odvolání nové důkazy je výrazem tzv. neúplné apelace, již je stávající úprava správního řízení ovládána. Toto zákonné řešení se z povahy věci jeví plně opodstatněné tam, kde se jedná o řízení k žádosti účastníka řízení, který si ve svém vlastním zájmu musí řádně a včas

nejen zjistit, ale také zajistit vše potřebné co pro vyhovění žádosti předepisuje zákonná úprava. Ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu však nelze impretovat a aplikovat izolovaně od ostatních ustanovení správního řádu, zejména potom základních zásad.

16. Zásada koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu je tak opodstatněná zejména v případech, kdy se jedná o řízení zahajovaná na návrh účastníka řízení.
17. Použití koncentrace správního řízení má však své výjimky. Především může být omezeno dalšími principy správního řízení zejména zásadami uvedenými v § 2 a § 3 správního řádu, jedná se zejména o řízení, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost. Zde je pak správní orgán povinen v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho komu má být povinnost uložena. V souvislosti s tím soud uvádí, že z rozsudku NSS ze dne 7. 4. 2011 č. j. 5As 7/2011-48 a rovněž tak z rozsudku NSS č. j. 1As 96/2008-115 vyplývá, že typicky se zásada koncentrace nepoužije v přestupkovém řízení.
18. Aplikace § 82 odst. 4 správního řádu má svá úskalí spočívající v tom, že správní orgán by měl zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, k čemuž však při odmítnutí dodatečných důkazů a popření nových skutečností nemusí dojít. Z toho plyne, že ustanovení § 82 odst. 4 nelze automaticky použít v řízení vedených z moci úřední, v nichž má být účastníkovi řízení uložena nějaká povinnost. Soud proto má za to, že v daném případě, kdy se jedná o řízení, zda žalobce vyřadit z evidence uchazečů o zaměstnání či nikoliv, je pak správní orgán povinen zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce. Má-li tedy správní orgán povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti, nemůže se správní orgán ohledně návrhů žalobce na provedení dalších důkazů dovolávat ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu. Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu na toto řízení však nedopadá, uplatní se pouze u řízení zahajovaných na návrh účastníka řízení, tedy v řízení o žádosti. V nich je dle soudu pak koncentrace řízení plně namístě.
19. Podle ustanovení § 36 odst. 1 správního řádu jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, až do vydání rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Dle § 93 odst. 1 téhož zákona pak platí, že není-li v hlavě VIII druhé části stanoveno jinak, použijí se pro řízení o odvolání obdobně ustanovení hlav I - IV, VI a VII této části, tzn. i ustanovení § 36 odst. 1. Pro odvolací řízení to pak znamená, že jsou jeho účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu odvolacího řízení až do vydání rozhodnutí o odvolání.
20. Soud proto shledal nezákonnost rozhodnutí žalovaného spočívající v nesprávném posouzení právní otázky ohledně aplikace koncentrace v řízení, ve kterém má být určeno, zda má být žalobce veden jako uchazeč o zaměstnání či nikoliv. Proto soud uzavřel, že odvolací orgán se měl námitkami žalobce uvedenými v odvolání i jeho důkazy, které předložil, zabývat. Pokud žalovaný tyto námitky odmítl s odkazem na koncentraci řízení, pochybil.
21. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 5, odvolací orgán se námitkami žalobce zabýval a dospěl k závěru, že je dán zákonný důvod pro vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání, jestliže vykonával funkci likvidátora, kdy skutečnost, že žalobce ke dni 11. 7. 2019 žádné relevantní kroky směřující k likvidaci společnosti nepodnikl, přestože byl k tomu ze zákona povinen, nemohou znamenat, že činnost likvidátora nevykonával, znamenají pouze, že odvolatel nerespektuje pouze Shodu s prvopisem potvrzuje J. M.

povinnosti, které mu z jeho postavení likvidátora vyplývají. Proto dle žalovaného nenastala žádná objektivní skutečnost, která by žalobci ke dni 13. 3. 2017 fakticky ve výkonu činnosti likvidátora bránila s tím, že se lze obtížně představit, že by mu jeho zdravotní stav bránil ve výkonu této funkce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zdravotním stavem žalobce nezabýval s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu. Žalovaný pak spekuloval, že jestliže žalobce deklaroval, že chce pracovat, mohl pak dozajista vykonávat i funkci likvidátora.

22. Soud shledal důvodnou námitku žalobce, v níž brojí proti úvaze o výkonu funkce likvidátora, se kterou se žalovaný v napadeném rozhodnutí s prvostupňovým správním orgánem ztotožnil.
23. V daném případě byl žalobce vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu nesplnění podmínky pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání stanovené v § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti, kdy dle žalovaného je pouze rozhodná skutečnost, že žalobce ke dni podání žádosti úřad práce neinformoval o tom, že je likvidátorem.
24. Z § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti vyplývá, že může být uchazečem o zaměstnání pouze fyzická osoba, která není mimo jiné likvidátorem podle zvláštního právního předpisu.
25. Soud má za to, že samotné zastávání určité funkce nepředstavuje samo o sobě důvod, pro který nemůže být fyzická osoba uchazečem o zaměstnání. Je nutno odlišit situace, kdy fyzická osoba je likvidátorem a činnost likvidátora vykonává a lze tedy tudíž očekávat, že za tuto činnost pobírá odměnu, od situace kdy fyzická osoba je sice likvidátorem v právním smyslu slova, avšak činnost likvidátora fakticky nevykonává. Soud proto uzavřel, že ustanovení § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti je ve vztahu k likvidátorovi třeba vykládat tak, že uchazečem o zaměstnání může být, pokud tento zákon dále nestanoví jinak, pouze fyzická osoba, která není likvidátorem vykonávajícím činnost likvidátora. Jinými slovy řečeno, pokud fyzická osoba je likvidátorem, avšak činnost likvidátora nevykonává, pak tato fyzická osoba může být uchazečem o zaměstnání a jejímu zápisu do evidence uchazečů o zaměstnání nic nebrání.
26. V daném případě bylo proto povinností správního orgánu zkoumat, zda je splněna podmínka výkonu činnosti likvidátora, zda byl dán důvod, pro který byl žalobce vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání, jestliže je zde zpráva od Krajského soudu v Českých Budějovicích, že rejstříkový spis neobsahuje žádný doklad o probíhající likvidaci společnosti PEMICOR, který byl soudu doručen likvidátorem či touto společností. Přičemž žalobce odkazuje na svůj špatný zdravotní stav, pro který nebyl schopen funkci likvidátora vykonávat. Žalovaný se však zdravotním stavem žalobce nezabýval. Soud souhlasí se žalovaným, že likvidátor je povinen vykonávat řadu úkonů směřujících k likvidaci společnosti, ovšem není vyloučeno, že likvidátor delší dobu z důvodu zdravotních nemohl funkci likvidátora vykonávat, neboť ze znění § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti je zjevné, že zákonodárce předpokládal, že může nastat situace, kdy fyzická osoba sice byla jmenována likvidátorem, ale činnost likvidátora nevykonává. Výklad, který učinil žalovaný, by znamenal, že jakmile je někdo likvidátorem, nemůže být již uchazečem o zaměstnání, neboť automaticky vykonává činnost likvidátora. Tento výklad by nerespektoval pravidlo, že právní normy je třeba vykládat tak, aby se některé její části nestaly obsolentními, neboť zcela vylučuje posuzování otázky, zda likvidátor činnost likvidátora skutečně vykonává.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. M.

27. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zrušil, neboť námitky žalobce shledal důvodnými, jestliže ze strany žalovaného došlo k nesprávnému výkladu ustanovení § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti. Tomuto nesprávnému výkladu odpovídá i nedostatečně provedené dokazování, proto bude na žalovaném, aby v dalším řízení doplnil dokazování se zaměřením na zjištění, zda v rozhodném období žalobce činnost likvidátora skutečně vykonával či nikoliv, a to i s ohledem na svůj zdravotní stav. Bude proto zapotřebí vyslechnout podrobně žalobce, a to jak k činnosti likvidátora, tak rovněž i k jeho zdravotnímu stavu a za tím účelem si opatřit listinné důkazy. Teprve takto doplněné dokazování pak umožní žalovanému, aby učinil správný závěr o tom, zda žalobce má být veden jako uchazeč o zaměstnání či nikoliv, tedy, zda vykonával funkci likvidátora.
28. Soud rozhodl rozsudkem bez jednání, neboť účastníci projevili s takovým procesním postupem souhlas.
29. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalobce, který měl v řízení úspěch náhradu nákladů řízení nepožadoval a ani nebylo zjištěno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady řízení vznikly, když od zaplacení soudního poplatku byl žalobce osvobozen.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice dne 12. srpna 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje J. M.

Mgr. Helena Nutilová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. M.